

Sreča.

(Črtica od Somolickega — H.)

Stara, toda po naših vaseh se često ponavljajoča povest.

Jurij Grča je bil občinski sluga, ponočni čuvaj in grobar. Žena mu je davno že umrla. S svojim sinom Jurčekom je živel v občinski koči, razmršeni, a ne že zgolj z mahom, nego tudi s travo obrastli.

Mladi Grča, je bil priden, zdrav in živ mladenič. A kaj je mogel on proti temu, da mu je njegova moška krasota povzročila zavistnikov med mladežjo.

Izjemo je delala zgolj le Ančka Zelenkova: imenovani niti ples ni dišal, ako je ni vrtel Jurček, in niti dneva ni minulo, da bi se ne bila razgovarjala s svojim Jurčekom.

Toda — prišel je bogat snubec od sosed in Ančka je bila primorana vzeti ga, kajti Grča nima niti svoje kože, živi le zgolj iz rok do ust.

Bila je noč in tema kakor v rogu. — Stari Grča se je prebudil, zapalil luč in kaj je videl? Postelj sinova je bila — prazna. V zli slutnji vrže nase kožuh, vzame laterno ter se z vročo molitvijo na ustnicah ponagli iz kože tjekaj, odkoder so udarjali zvoki godbe. Stopi pred hišo in se ozre skozi okno. Ančka Zelenkova, blede kot stena, gre pravkar naslonjena na rame mladega moža plesat. Je svatba, vse je veselo, le samo nevesti sedi bledeca na licu. Napenja ponočni čuvaj svoje stare oči, toda svojega Jurčka ne opazi. Kje neki je? Hiti k krčmi, a tudi ondi ga ni bilo. S zlovestno utripajočim srcem ga je iskal po vseh dvoriščih po vasi, a našel ga ni.

Taval je okoli celo noč, toda nobene ure ni klical. V jutro so ga našli v njegovi veži omedlelega. Mladi Grča je izginil . . . Vse mogoče se je v vasi ugibal, da čemu; oče in Ančka edina sta to najboljšo znala.

Prošlo je eno leto. Ponočni čuvaj se je silno postaral, komaj se je še vlekel po vasi. Odklicaje 11. uro, je korakal počasi naprej. Naenkrat postoji, dozdeva se mu, da vidi pred seboj nečesar gi-

bati se. Ko se približa, vidi, da je to Andrej Kralon, ta, ki je Jurčetu ugrabil Ančko . . .

Trpki čut ga obvlada: ali ga nehati na mestu, da bi v jutru ljudje videli pijano »srečo« Ančkino, ali pa ga odvesti domov? Končno zmaga v njem milosrčnost, zavlekel je pijanca na dom. Ni pa se takoj odstranil, nego postal je za trenutek pod oknom — in se začudil. Presunljiv ženskin krik in klicanje na pomagaj mu je udaril na uho. Vedel je on, kaj to znači: pijani Andrej je pretepal svojo ženo . . .

Z jutrom se je razneslo po vasi, da so pri Kralonovih dobili sina, a mati pa si večera ne bo čakala . . .

Stari Grča koplje grob, toda delo mu od rok nekako noče, izmetane grude kot talijo mu nazaj v grob. Prenehal je z delom, podpri si z lopato brado in se zamislil . . .

Prišla mu je na misel ona noč pred letom, ko mu je izginil sin, za katerim še danes ne ve, kje da je. Lahko tudi da bi danes še ne kopal tega groba, da bi ne bila vzela Ančka tega Andreja, toda to je baje »sreča« — bogatin. Trpko se je nasmehnil: Tako torej, sreča tukaj v grobu, katero ji je on pripravil. Saj jo je on pijanec — ubil . . . »Ah, sin moj, sin moj, čemu si me zapustil?« — Zaszolzil se je ter se zopet lotil dela.

»Daj Bog slaček počitek!«

Stari Grča se ozre na kvišku ter se z glasnim krikom »Sin moj!« zgrudi na zemljo. Ko odpre oči, se znajde v sinovem naročju, v katerega je upiral začuden pogled. Solznih oči ga vpraša z globokim vzdihom:

»Čemu si ravno sedaj prišel?«

»Prišel sem se razjokati na — njenem grobu . . .«

Več o tem nista govorila.

Ko so jo polagali v grob, je njeni mož bulil topo predse, toda oba Grčeva pa se nista zamogla premagati, z vročimi solzami sta kropila grob, ki njima je zakril toliko drago bitje . . .

»Tam je pokopana moja sreča!« je vzdihnil zvečer mladi Grča.

DRAŽBA LEPEGA VINOGRADNEGA POSESTVA.

Dne 18. februarja 1929 ob 9. uri dopoldne se vrši pri sodišču v Ljutomeru dražba krasnega vinogradnega posestva, vložna št. 15 Rinde-tova graba, vložna št. 170 Pristava, vložna št. 504 Ljutomer in vložna št. 134 Krapje, Hiša in gospodarska poslopja v dobrem stanju. K posestvu spada lep vinograd, gozd, njive in travniki. Vse v prav dobrem stanju. Zraven spadajo tudi kot pritikline 2 konja, 2 gospodarska voza, 1 plug, 2 brani in 1 osipalnik. Vse skupaj je cenjeno na 102.235 dinarjev. Najnižji ponudek znaša 68.156 Din. Kdor želi kupiti, naj se udeleži dne 18. februarja 1929 — dražbe pri sodišču v Ljutomeru.

Najcenejše in najboljše mesto za nakup

usnja

in čevljarskih potrebščin je trgovina usnja M. Ošlag, Maribor, Glavni trg št. 17, zraven barvarne Zinthauer. 127

Sprejemem za takoj trgovskega vajenca za trgovino z mešanim blagom na deželi. Isti mora biti zdrav, poštenih staršev, imeti veselje do trgovine ter zelo dobra šolska spričevala. Rado Jančič, Juršinci pri Ptujju. 111

Trgovskega učenca sprejme trgovina z mešanim blagom na deželi. Ponudbe pod »Poštonost« na upravo lista. 128

Vinčarja s 3 delavci sprejme Šepce, Maribor, Grajski trg 2. 125

Konjski hlapec se sprejme s 15. februarjem, če mogoč z večletnimi spričevali, od 22 do 40 let stari. V poštev pridejo le delavni in poštenti. Naslov: Franc Spes, Maribor, Linhartova ulica 18. 113

Služkinjo rabim, ki zna vsako delo na deželi, 30—40 let stara. Naslov v upravi lista. 110

Sprejemam gospodinjstvo, od 30 do 40 let staro. Poleg gospodinjstva bi tudi vodila vzgojo otrok. Nasloviti na upravo lista pod »100«. 105

12 enostanovanjskih hišic

bi zidal na lastnem stavbišču za nizko ceno od 45 do 60.000 Din, če se prijavi 12 reflektantov, ki potrebujejo stanovanja in ki bi lahko plačali polovico za zgradbo potrebne svote. Stavbišča so na zelo lepem mestu na Teznu pri šoli na prometnem kraju, pri kolodvoru, med tovarnami, pri mestu Mariboru in zvezana z mariborskim avtobusnim prometom. Pojasnila daje Franc Spes sen., Maribor, Linhartova ulica 18. 112

Proda se staro Velebilovo posestvo »Šlosberga«, občina Dragučova, z vinogradom. Poizve se pri: Kirbiš, mesar, Maribor, Vetrinjska. 107

Mož v sivi suknji.

Roman iz Napoleonove dobe. — Angleški spisala B. Orczy. — Prevedel Paulus.

I.

Srebrna noga.

1.

»Naprej! Marš! In pa korakoma do roba gozda! Da veš! Sicer . . .!«

Zlobno je zaškrtal petelin na pištoli in skončal neizgovorjeni stavek.

Stari Gontran, ki je vozaril s poštno kočijo med Caenom in Alenconom že svojih 10 let, je skomignil s širokimi pleči pod težkim dežnim plaščem in prijel s tresočimi se rokami spet za vajeti, vrata kočije so se zaloputnila in postiljon je zlezel v sedlo.

Gontran se je ozrl.

Kje neki je tičal popotnik, ki je v Argentanu prisedel k njemu na kozla? Roparji, vrag jih . . . no ga sirovo sunili s kozla in potem ga ni videl več.

Kje neki je ostal?

No, hm. . .! Gontran je bil slabe volje, kako bi se naj še za svoje popotnike brigal? In tudi časa ni imel. Konji so bili nemirni. Hrum in trušč napada, streljanje, škrtanje petelinov na pištolah, robate roke, ki so v temi grabile za uzde — vse to jih je razdražilo. Najraje bi bili skokoma ušli pred divjimi ljudmi, ki so jih tako sirovo splašili. Ton Gontran jih je trdno držal za vajeti in korakoma — pomislite: korakoma! — so morali vleči kočijo po ravni, gladki cesti. In za seboj so še vedno čutili tiste divje ljudi —

Polomljena stara poštna kočija se je zazibala in premaknila, kolesa so se zasukala. Gontranove pridušene kletvice so utonile v udarjanju verig ob komate, v škripanju koles, v hrskanju in prhanju konj.

»Lepa reč to-le —! Pri moji —!« je godel kočijaž, bolj obupno kot jezno. »Bog sam vedi, kaj dela naša cesarska policija —! Neverjetno, da se more kaj takega vobče zgoditi —! Niti šest ni ura, še mrak ni prav in Alencon je komaj 5 kilometrov oddaljen —! Nesramnost, kaj ne?«

Pogledal je po sedežu na levici, kot bi hotel dobiti odgovor.

Toda dobrodušnega tujca, ki je ves čas od

NA POLJANI — najboljša Meškova povest je zopet na razpolago. Vsakdo naj jo še to zimo prebere! Stane Din 25, vezana Din 38. Naroča se v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.